

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 4. Mors gratiâ amicorum excepta fortem animum probat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

§. 4.

*Mors gratiâ amicorum excepta fortem
animum probat.*

*Cant. 8.
v. 6.*

Magna omnino vis amoris, quam vt in lucem, apertumque efferret sapiens, cum ipsâ morte componendam esse duxit. *Fortis est, inquit, vt mors dilectio.*

Orbem hunc aspectabilem animo subiecit sapiens, & oculo intelligentiæ obiuit illud omne, quod cælum tegit, aut celat, & ex ijs inuenit omnino nihil, cum quo opportunius, veriusque, quam cum ipsâ morte compararet. Nimirum mors longè fortissima, robur eius inexpugnabile, inexorabilis genius, ineuitabilis necessitas: cui obfistere nullus omnium possit mortalium. *Æqua, scilicet, lege sortitur*

in-

infignes, & imos, & sic leonem, vt agnum iugulat; sic elephantem, vt culicem sternit; sic Crœsum, vt Irum terrâ tegit, atque obruit. Et in his elucet, atque eminent mortis fortitudo; sed multo maior amoris, qui ipsâ morte fortior est, atque superior: quis enim neget morte fortio- rem eum esse, cui mors ipsa cõ- temptui, imò cui in votis, ac deli- cijs. Et ea certè est amanti, qui vi- tam, quâ nihil carius, amori cedit, mortem obit, quâ nihil difficilius, aut horribilius.

Et inde factum autumo, vt a deo in terris rara sit amicitia. Vix omni- bus sæculis, ait Cicero, tria, aut qua- tuor numerantur amicorum paria. Lib. de a nici- tiâ. Plutarchus Theseũ, & Pyrithoum recenset: Achillem, & Patroclum; Orestem, & Piladem; Damonem,

H 3 &

118 DE FORTITVDINE
& Pythiam ; Epaminondam , &
Pelopidam. Totidem fere paria ex
Romanâ historiâ adiungi possunt,
vix plura. C. Gracchus cum Pom-
ponio , C. Lælius cum Scipione,
T. Voluminius cum M. Lucullo:
& hi fere tantum nominati : adeo
rara auis in terris amicus verus ; is
nimirum qui amici causâ , bonoq;
nec mori timet , nec amat viuere,
nisi & vita , & mors amico proffit.

Celebre par amicorum Pilades,
& Orestes , de quibus illud iacta-
runt antiqui , semel tantum in vitâ
contendisse , nec amplius : eaque
contentio omnis in hoc posita , v-
ter pro altero moreretur. De cæte-
ris nulla vnquam lis fuit , nulla dif-
fensio , aut disceptatio : vna de mor-
te pugna , in qua vicit amor morte
fortior , ac potētior : ad hunc quon-
dam

dam allusit vates, & ingeniosus
Ouidij labor.

*Ire iubet Pilades charum mori-
turus Orestem,*

*Is negat: inq; vicem pugnat v-
terque mori.*

*Extitit hoc unum quod non cōue-
nerat illis,*

2. de
Pont. 3.

*Cætera pars concors, & sine lite
fuit.*

Videtur eadem olim fuisse con-
tentio inter fratres Iosephi, cum ex
illius voto, ac imperio quæsitum
quis ex ijs futurus esset obses, quis
carcere tenendus, quis obijciendus
periculo, ac seruituti, atque etiam si
opus esset, ipsi morti? Cum enim
fraternum animū, amoresq; blan-
dos severo vultu tegens Ioseph, di-
xisset. *Frater vester unus ligetur* Gen. c. 4.
in carcere, vos abite. v. 19. Hac datâ op-

H 4 tione,

tione, non exspectato fratrum re-
sponso, Simeonem ipse suo arbi-
trio, ac volūtate vinculis designauit,
coeteris abire iussis. Cur ita? *quia, ut*
inquit Abulensis, non videbatur
fraterno amori conuenire, ut ipsi de
se ipsis determinarent, unum magis,
quàm alium vinculandum: sed ma-
gis quilibet eorum se pro aliis offer-
re deberet.

Habes inter charos, & fratres
pro seruitute nobile amantiū cer-
tamen, accipe pro morte; *Fortis,*
enim, ut mors dilectio.

Vt multæ in purpurâ sunt ille-
cebræ, multus honos; ita & frequen-
tes insidiæ, atque immania pericu-
la, quibus obuia patet aula, & re-
gium caput: *feriunt enim altos ful-*
mina montes, non humiles casas. Ac
ne multis in argumento per se no-

to præludere videar; è regibus vnū
 tibi dabit Anglia, eumque Stepha-
 num nomine. Illi sicarius vnus ali-
 quis stricto ferro occurrerat, & cer-
 tē in pectus immiserat: hiabat a-
 pertum ac patens vulnus, sangui-
 nemque largè fundebat; qui vbi ar-
 te medica sisti cœpit, atque aresce-
 re; ecce tibi grande malum aliud;
 nudati ensis acies pestilenti vene-
 no imbuta toxicum nutriebat; &
 in viscera, carnemque spargebat la-
 tens, ac fatale virus: cui tollendo
 impar Galenus, impar & Hip-
 pocrates, omnisque medicorum
 schola.

Iose-
 phus
 Speran-
 za pun-
 cto
 CXLIII

Quidquid in illâ industriæ, ar-
 tisue fuit, id explicatum omne cu-
 rando vulneri, sed artis molimina,
 vimque omnem eludebat dolor,
 & tacitè visceribus inspiratum ma-
 lum.

H 5

lum.

lum. Quid igitur? an ferro, an toxico, an fato concedat regis caput? Ingeniosa necessitas, id cuiusdam medico suggestit remedij: si quis vitæ, sanguinisque sui prodigus os vulneri admoueret, apprimeret, & concretam ex eo saniem exfugeret: ille Regi pro medico, pro medicinâ: sibi autem exitio. Hæc splendide depromuntur, hæc iactantur in aula, in proceres eunt, imò & in caualas, ac famulorum greges.

Quid deinde? varius super eâ reseruo, magnaque iudiciorum, atque animorum pugna: sensus alius, atque alius, dum hic presens esse censet remedium, hic eludit, atque explodit: ex omnibus tamen nemo vnus fuit, qui periculum faceret, qui daret illud regi alias perituro, qui suâ morte domini sui vitam æstima-

æstimaret, atque emeret: amare regem omnes, sed se ipsi magis: velle regi benè, sed sibi quàm optimè. Eam nimirum sunt aulicorum ingenia, nata regi seruire, si tamen prius sibi; neque vero id obsequij sibi, suæque sanitati deposcebat Rex pius, nouerat enim ita sibi indulgere, vt tamè subditis parceret, neq; cuiusquam periculo, morteque, discrimen suum, vitamque redimi censebat oportere.

Dum hæc vltro, citroque commentant, & per famulantium ora feruntur: audiit Regina, & tacuit, alitèque sua consilia pressit; prudentis est, quod cito factum voles, tacere, manu enim sæpius opus, non linguâ: quanquam hic, & linguæ, & manus vsus aliquis. Igitur noctis intempestæ silentio, adultisque tenebris,

nebris, regio de cubili se proripiens
 Regina; coniugis longe carissimi
 conclaue subit, lento, & lanceo pe-
 de, furtiuoque gradu, lectulo pro-
 prior facta: à dolore sopitum, &
 quasi sensus expertem maritum de-
 prendit; mollique, ac tenellâ ma-
 nu, admota plagæ vincula contre-
 ctat, sensimque dissoluit, tum libe-
 ro, patientiq; vulneri os admouet,
 labia diducit, linguam exerit, &
 manantem ex eo saniem haurit, at-
 que epotat. Non sic à cursu, æstiuæ
 folis exarescens venator aliquis, ad
 opportunos fontiû ductus, & lenæ
 murmurantis aquæ riuulos aduo-
 lat, largèque bibit, vt sitim extin-
 guat: atque defluentem è tabido
 pectore saniem absumpsit Regina,
 vnàque etiam (quod in eâ ames, ac
 mireris) & ipsam mortem.

Hoc

Hoc inuictæ Heroinæ facinus,
hoc prope scelus amoris, sibi vitam
eripuisse, marito reddidisse: adeo
hic etiam: *Fortis ut mors dilectio.*

---

§. 5.

*Eadem veritas declaratur heroicâ filij
in parentem pietate.*

Vulgatum illud Philosophi.
Deo, parentibus, ac præce-
ptoribus pares reddere nunquam
possumus.

Deo quidem, cui ut omnia de-
beamus, ita animum quam maxi-
mè, potissimam hominis partem,
& quasi delibatam ex altissimâ illâ,
diuinâque mente portionem.

Parentibus vero, à quibus quod
spiritui affine, & coniunctum est
accipimus, corpus inquam morta-
le, quo immortalis vehitur, & cir-
cumducitur animus.